

• TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO

QUỶ XUNG TỘI

MA VĂN LIÊU

Kỳ 42

Loài người là động vật rất hay đóng kịch. Ngay từ còn nhỏ, để lôi kéo sự chú ý của cha mẹ, không biết bao lần bé đã đóng kịch dù rất vụng về; lớn lên đóng kịch với bạn bè và thầy cô; khi biết yêu chú chàng nhất là cô nàng đóng không biết bao nhiêu vở kịch dài, ngắn; trên thương trường, trên chính trường... ôi thôi! kịch là kịch; về già đóng kịch càng giỏi với con cháu – có hẳn một vị giám mục sắp về hưu đóng kịch “nặng” một tai, một cha sở già đương nhiệm đóng kịch mờ hai mắt... để làm gì thì ai cũng biết-; người ta còn xây dựng cả một nền kịch nghệ, điện ảnh... để nâng việc đóng kịch lên thành một khoa học, nghệ thuật; có người đóng kịch liên tục suốt đời; nhà lãnh đạo càng tài giỏi càng đóng nhiều kịch; những người có khiếu kể chuyện, có tài hùng biện, những “người của quần chúng như các sao”, những ai ham danh háo tiếng, giả dối, bon chen, lừa đảo...ngay cả kẻ hành khất cũng đều là những kịch sĩ có tài.

Vẫn với ý hướng vạch trần âm mưu thâm độc của ma quỷ, tôi xin kể chuyện tiếp.

Tôi đang ở đại chủng viện với độ tuổi thanh niên; thanh niên là độ tuổi ít đóng kịch nhất, vì phần đông thanh niên ham tra cứu, mổ xẻ, học hỏi. Tuy nhiên đóng kịch là nguy trang, là ẩn mình, là che đậy, cho nên không tránh khỏi bản năng đóng kịch vẫn còn đó ở thanh niên để khi cần thì “móc ra” sử dụng... nhưng nói chung là ít; vậy mà ma quỷ đã kích động tính đóng kịch ngay trong đại chủng viện một cách rất khéo léo.

Trước tiên ma quỷ dựa vào sự kính trọng của mọi người dành cho linh mục và những người được huấn luyện làm linh mục. Kế hoạch của ma quỷ là:

- Vì được kính trọng về mặt đạo đức, nên các đại chủng sinh mỗi khi xuất hiện trước đám đông ma quỷ liền xúi giục họ phải ra về đạo đức.

- Vì được kính trọng về phong cách qua chiếc áo dòng đen nên các đại chủng sinh luôn bị ma quỷ xúi giục tỏ vẻ đạo mạo như một vị chân tu dày dạn.

- Vì được kính trọng về mặt kiến thức nên các đại chủng sinh luôn bị xúi giục tỏ vẻ mình là bậc uyên bác, cái gì cũng biết và luôn cao hơn mọi người.

Còn nhiều nữa.

Khi một bong bóng bơm căng thì nhẹ và dễ bay lên. Ma quỷ bơm căng cảm giác được kính trọng khiến đương sự nhẹ (dạ) và bay lên (vọng tưởng). Sống với vọng tưởng ấy là đóng kịch.

Thật quá dễ cho ma quỷ làm được điều đó, vì nhiều khi để nó đùa chọc ghẹo ai tý chút, chúng ta cũng làm theo phương thức đó, ví dụ:

Trong phòng tôi có 5 anh em, trong đó có thầy Chiến thích táy máy chiếc radio, tháo ráp chiếc xe gắn máy... nói chung thích sửa chữa máy móc. Thấy vậy 4 anh em còn lại trong phòng liền vô tư gán cho Chiến chức danh “kỹ sư của phòng” kèm theo những câu nịnh nọt mà ngày nay chúng ta gọi là “những lời nói có cánh”. Từ đó Chiến - tội nghiệp luôn sẵn sàng tình nguyện sửa chữa bất cứ máy móc gì anh em nhờ hoặc chưa kịp nhờ bất kể giờ giấc... có lần tôi thức dậy sau một đêm ngủ say, hoảng hồn khi biết Chiến thức trắng đêm “vật lộn” với chiếc máy chụp ảnh Kodak của thầy bạn.

Rất nhiều chuyện tương tự xảy ra với những thầy có khiếu đi mua sắm ngày nay gọi là “đi shopping”, những thầy thích vẽ vờn trang trí, những thầy thích “chạy” giấy tờ cách miễn phí cho bạn

bè v.v... chỉ với vài lời khen đúng lúc đủ khiến “nạn nhân” cày cục trời chết, dù “nạn nhân” biết trong số những lời khen ấy có nhiều lời nịnh hót du dương chứ không có thật.

Cứ thế suy ra ma quỷ đã làm gì với các đại chúng sinh. Quá dễ để Họ đẩy các đại chúng sinh đi đến chỗ đóng kịch cách vô ý thức; và ai cũng biết: “*giao thói quen sẽ gạt tính cách*”.

Tôi có ghi chép một câu chuyện do cha Luca kể lại:

Lần đó Ông Lực lượng vào xưng tội và tiết lộ: Loài người luôn bị Họ lèo lái dẫn dắt một cách dễ dàng như người ta xỏ dây vào mũi của con trâu con bò và nắm dây dắt đi.

Ông Lực lượng nói:

- Đừng tưởng mình khôn giỏi! Loài người bị Chúng ta xỏ mũi dắt đi. Chỉ trừ những ai tin và trung thành phó mình cho Ông Chúa.

Tôi hỏi:

- Ông nói thế để khinh bỉ chúng tôi phải không?

- Sự thật đúng như vậy! Loài người dở mà cứ tưởng mình giỏi, ngu mà cứ tưởng mình khôn. Loài người xảo trá không kém cạnh Chúng ta chút nào.

Tôi nhận thấy từ khi tiếp xúc với Ông Lực lượng đến giờ, Ông luôn khinh bỉ loài người. Lúc đầu tôi tưởng vì ganh ghét con người, nhưng càng về sau, tôi càng thấy sự khinh bỉ của Ông ta do nhiều nguyên do. Trong số đó có nguyên do này: “Dù là loài mỏng dòn, uôn dở... nhưng Chúa thương cách đặc biệt; dù thương cách đặc biệt đến gửi Con Một xuống trần dạy dỗ, cứu vớt... nhưng loài người vẫn cứ ngu đần và khó thương”. Ông ta có lần nói gần như nguyên văn như vậy.

Ông Lực lượng nói thêm:

- Chỉ có ông, hồi cái ông già khó ưa! Ông hiền như đất, ông thật như đêm... nên tôi mới nói chuyện với ông những điều lẽ ra phải giấu đi. Loài người có tính giả dối còn hơn ma quỷ nữa.

Tôi ngạc nhiên, nhưng chưa kịp hỏi thì Ông ta nói tiếp:

- Loài người các ông chuyên đóng kịch. Đóng kịch với nhau và đóng kịch luôn với cả Ông Chúa nữa

Tôi vội nói khi chưa kịp suy nghĩ:

- Điều đó có gì là ghê gớm...!

Ông Lực lượng trừng mắt nhìn tôi, dù trong bóng tối mờ mờ nhưng vẫn thấy được ánh sắt thép lóe lên trong đôi mắt Ông, lộ vẻ dữ tợn:

- Ông lại ngu rồi! Vừa khen xong ông trở nên tệ. Đóng kịch là điều xấu ngay cả Chúng ta là quỷ dữ mà còn căm ghét.

Tôi hỏi Ông ta:

- Tôi chưa rõ ý Ông lắm. Loài người đóng kịch làm sao? Và vì sao Ông lại căm ghét đóng kịch?

Có vẻ như Ông Lực lượng cố kiềm chế bức bối trước sự ngu dốt của tôi. Ông ta nói:

- Ai trong các ông cũng khoác lên mình cái vỏ đạo đức, hoặc cái vỏ chân chính, khôn ngoan, giỏi giang, hay tốt bụng... mà thực chất thì không có. Đó là đóng kịch. Còn căm ghét vì đóng kịch là sự bỉ ổi, sự bản thủ nhất; Chúng ta muốn loài người lâm vào nét xấu đó dù đó là nét xấu Chúng ta ghét nhất... cũng giống như ông thích kẻ thù của ông người dính đầy phân thối, thứ mà ông ghê tởm; bức mình nhất là thói đóng kịch của loài người ranh ma đến độ nhiều lúc Chúng ta còn phải lẫn lộn. Chỉ Ông Chúa mới thấu suốt các người.

Tôi hiểu dần. Trí tôi bắt đầu thấy ra rằng, ngay cả chính tôi có lúc cũng đã đóng kịch đạo đức trước mặt giáo dân.

Chắc chắn Ông Lực lượng đọc được ý nghĩ của tôi nên Ông cười mỉa và nói:

- Ai trong các người dám tự hào mình chưa bao giờ đóng kịch? Lớn đóng kịch lớn, khôn đóng kịch khôn, dở đóng kịch dở... vì kẻ thông minh phạm tội nặng hơn người ngu dốt. Lớn tài thì lớn tật!

Ông ta cười cách khinh bỉ:

- Đóng kịch thường xuyên đến nỗi có người đội lốt suốt đời không còn trở lại con người thật của mình. Màn chỉ vén lên, xiêm y áo mào chỉ được trút bỏ... khi hấp hối.

Bất giác tôi rùng mình nghĩ Ông Lực lượng nói đúng. Nhiều lúc chính tôi nguội lạnh nhưng cố đóng kịch sốt sắng với lý do để nêu gương cho giáo dân. Nhiều lúc tôi chán ghét nhưng cố đóng kịch yêu thương giáo dân để họ ngoan ngoãn. Nhiều lần tôi âm thầm chấp nhận nhưng ngoài mặt cố đóng kịch khoan nhân độ lượng để những giáo dân cương ngạnh không nổi lên chống đối...

Chắc chắn đọc được ý nghĩ của tôi nên Ông Lực lượng cười kiêu chế nhạo:

- Đóng kịch là gian trá, nguồn căn sản sinh trăm tội. Điều đó khiến thế gian ngày càng thêm tăm tối. Chúng ta thúc đẩy điều đó để thế gian mau chóng trở nên nơi bóng tối ngự trị, nhờ đó Chúng ta dễ hoạt động. Sợ lắm rồi phải không ông già?

Nhìn quanh, tôi thấy Ông Lực lượng không nói sai. Bởi tôi biết rất rõ các ông Biện ông Giáp ai ra sao, vậy mà lúc nào cũng tỏ ra đạo mạo, áo dài khăn đóng, chỗ ngồi ưu tiên trong nhà thờ với bàn quý riêng có chạm khắc danh tính... các bà đạo đức thiếu đức bác ái nhưng lúc nào cũng trịnh trọng... những người trong các hội đoàn luôn chia rẽ bất hòa nhưng miệng bi bô Lời Chúa... Nhìn lên các cha phở, rồi nhìn lên nữa... tôi thấy nhiều bóng tối che phủ.

Bây giờ tôi thật sự hiểu được câu Chúa phán: "Ta là ánh sáng thế gian. Ai theo Ta, sẽ không phải đi trong bóng tối, nhưng sẽ nhận được ánh sáng đem lại sự sống." (1) Ánh sáng đó là sự thật. Bóng tối là sự giả dối gian tà.

...

Hôm sau thứ bảy đầu tháng. Thứ bảy đầu tháng luôn có phiên họp thường kỳ của Ban Quý chức. Cuối buổi họp tôi hỏi chung mọi người:

- Có bao giờ chúng ta đóng kịch với mọi người không?

Im lặng một lúc lâu, một ông Biện già hiền lành đứng lên xin trả lời:

- Thưa cha sở! Ai không có... chớ con thì có.

Nói xong ông Biện già thú nhận những gì mình đã đóng kịch. Ông thú tội cách hồn nhiên làm mọi người cười ồ ồ. Nhưng nhờ như vậy mà các ông Biện ông Giáp tiếp nối thú tội đã giả bộ trước giáo dân ra sao dù rằng sau mỗi lời thú tội đều có nêu lý do để che chắn mình –vẫn đóng kịch, vẫn còn nắm núm vai diễn-. Phiên họp bỗng trở nên vui vẻ lạ thường. Tôi hơi ngỡ ngàng.

Mọi người đang cười vui vì có nhiều lời thú tội rất hồn nhiên gây buồn cười, có nhiều lời thú tội hơi tếu táo v.v...

Bỗng một ông Giáp trẻ tên Cương, dáng người chắc nịch đứng lên nói bằng giọng đanh thép:

- Chắc gì các ông đã lột trần mình ra! Chắc gì các ông đã cởi bỏ hết xiêm y tuồng kịch!

Khi mọi người còn ngỡ ngác thì ông Giáp Cương nói tiếp:

- Thưa cha sở! Nếu không đóng kịch thì làm sao có thể làm việc được?

Các ông Biện ông Giáp thi nhau trả lời thay cho tôi. Tuy nhiên không có câu trả lời nào thỏa đáng, cho nên cả hội trường quay ra cãi nhau ầm ĩ.

Trong khi họ cãi nhau, tôi tranh thủ suy nghĩ những gì ông Giáp Cương vừa nói.

Thật là gay go!

Mãi tôi không tìm ra lý gì để nói với Ban Quý chức. Thấy mình bí lối, tôi nói với họ:

- Các ông về! Ngày mai là ngày chúa nhật, theo thông lệ, thứ bảy đầu tháng họp bàn chưa xong thì 9 giờ sáng chúa nhật hôm sau họp bàn tiếp. Ngày mai khi các ông không tìm ra câu trả lời, lúc đó tôi mới giải.

Nói xong tôi giật mình nhận ra mình lại đang đóng kịch.

Tôi đang lúng túng thì đúng vào buổi chiều, Ông Lực lượng lại đến.

Câu đầu tiên khi vừa gặp tôi, Ông Lực lượng nói ngay:

- Ông thấy tôi nói đúng chưa? Ai mà không đóng kịch? Nếu ông đóng kịch thì tại sao người khác không đóng kịch? Tất cả đều đóng kịch với nhau... điều đó khiến thế gian này ngày thêm tăm tối! Và tất cả sẽ nằm gọn trong tay thống trị của Chúng ta,

Tôi gật đầu thừa nhận:

- Phải! Ông nói không sai. Nhưng chắc chắn Các Ông có xúi giục.

Ông Lực lượng không chống chế:

- Bản tính con người vốn dĩ như thế, Chúng ta chỉ tận dụng và khai thác thôi mà!

Tôi nói ngay:

- Các Ông lái mọi chuyện đi về hướng xấu...

...

Đêm đó tôi thao thức vì suy nghĩ.

Sáng hôm sau tôi có một đúc kết và trong buổi họp lúc 9 giờ, tôi nói với Ban Quý chức:

- Đóng kịch là giấu ý nghĩ thật, là giấu tình trạng thật, là giấu hành động thật của mình... với mục đích tốt hay xấu. Tuy nhiên đóng kịch sẽ trở thành xấu khi đóng kịch để dối gạt người khác và đóng

kịch liên miên đến nỗi trở thành thói quen dẫn đến giả dối.

Ông Giáp Cương đứng lên xin nói:

- Nếu lúc nào cũng trần trụi chân chất thì “thiệt thà là cha dại”, thưa cha!

Tôi đã chuẩn bị sẵn, nên đáp lại cách dứt khoát và gãy gọn cho ông Giáp Cương lần cho toàn thể Ban Quý chức:

- Câu trả lời đúng nhất dành cho tất cả chúng ta, những người lãnh đạo họ đạo là Lời Chúa phán: “Ai muốn làm lớn giữa anh em, thì phải làm người phục vụ anh em” (2)

Không có tiếng trả lời. Tất cả đều im lặng.

...

Từ đó, tôi và Ban Quý chức cùng nhau khởi sự tập sống nhỏ bé. Vì muốn làm người phục vụ thì phải nhỏ bé. Khi đã nhỏ bé thì cần gì phải đóng kịch nữa.

---

(1) Ga 8,12

(2) Mt 20,26.